

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ДРУГАТА БУЗА

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Вижте сега, тоя Дрю... тъкмо такъв човек имам предвид, когато казвам, че мнозина съвсем свестни хора си имат смахната жилка. Заможен, щастлив, с чудесна жена и две чудесни хлапета. Човек, дето и посред нощ ще хукне да помага някому. Кой би повярвал, че цели дванайсет години от живота си ще крои отмъщение за такава дреболия като кражба на чифт копчета за ръкавели?

Вярно, добри копчета бяха. Чиста платина, с по един голям диамант. Бяха му подарък от една жена, а за нея даваше и душата си. После тя го заряза и съвсем не му бе леко.

Добре де. И тъй, остана му само този чифт копчета. За него те се превърнаха в символ. Носеше ги непрекъснато. Често пътуваше по служба и нощем ги криеше под възглавницата си. Денем бяха във вътрешния джоб, под портфейла.

Както и да е, веднъж замина за Фили. Трябваше да се срещне с един търговец на едро близо до пристанището. Както слизаше по Втора улица с лъскавата си кола — казват, струвала му шест бона, — изведнъж налетя на камион с въглища. Нищо сериозно — смачкана предна броня и счупено стъкло. Но не му беше приятно. Доста се стресна. Излезе и видя в кабината на камиона някакъв съвсем зелен младок. Дрю отиде при него, извади портфейла, даде му визитка и рече:

— Не се тревожи, мой човек. Ще речем, че вината е моя. Каквото има за плащане, аз ще го уредя.

Шофьорът едва не му се разплака на рамото. Да, може и Дрю да е бил виновен. Но по-вероятно е станало заради другия. Знае ли някой...

После Дрю се качи в лъскавата кола и замина да си гледа работата. А копчетата? Познахте. Беше ги изтървал, докато вадеше портфейла. Разбира се, наоколо имаше тълпа. Безделници от пристанището. И когато се върна да търси, естествено вече ги нямаше.

Може би още си мислите, че е било дреболия? Да, но не и за него. Казвам ви, те бяха заели място в неговия живот. Тия копчета бяха единственото, което му оставаше от онази жена. Две години я бяха замествали и сега сякаш отново я губеше.

Точно тогава взе да крои какво ще стори с човека, дето ги е откраднал. Чиста кражба си беше. Онзи тип го бе зърнал да ги изпуска, после спокойно бе изчакал да си тръгне. Дрю толкова нощи не спа

заради тях, че стигна до пълно изтощение, а след това почна да ги сънува. Все един и същ сън — понякога по два пъти на нощ. Вижда копчетата в дланта си. После падат. После някой идва и ги взима, а той стои неподвижно, защото е парализиран. После изведнъж се раздвижва, хуква подир крадеца, смазва го от бой и го претърсва. Но така и не намира копчетата, дори насън. После вдига очи и вижда как до него момичето плаче. Накрая се събужда, облян в студена пот.

Иначе си беше все същият. Само дето работеше още по-упорито и печелеше добри пари. Все така щедър и великодушен. Всекиму помагаше, никого не мразеше... освен крадеца на копчетата. А, да не забравя — провървя му. Отново срещна момичето и сега са женени. Нали споменах преди малко за чудесна съпруга... Но когато ѝ каза за копчетата, тя се разплака. И той продължи да сънува.

Една вечер преди около година спря да похапне в крайпътна закувалня и се заговори с младия собственик. Заведението беше чудесно — чисто като аптека, цялото в хром и черен мрамор. Дрю прояви интерес. Младокът му каза, че има още две такива. Дрю го потупа по рамото. Винаги се възхищаваше от хора, които сами са си пробили път. Тогава онзи му разказа, че преди години бил гладен, дрипав и без пукната пара. Веднъж зяпал улично произшествие — лека кола и камион — и човекът от колата изпуснал чифт копчета за ръкавели. Хлапакът изобщо не го погледнал, очите му били все в копчетата. При първа възможност ги грабнал, плюл си на петите и ги продал за дванайсет долара. С парите купил кошничка шоколади и връзки за обувки, търгувал по улици и ресторанти, пестял всеки цент... работил здравата — и ето го днес.

Дрю се смрази като айсберг. Изведнъж скочи и хукна навън. Заряза колата и побягна по шосето, за да изцеди отровата от сърцето си. Цели дванайсет мили тича като слепец... С две думи, беше излязъл оттам като убиец. Но се върна като голям човек, друг не можеше и да бъде. Разказа на момчето всичко.

Така двамата с него открихме тази ресторантска верига из цялата страна. И затова наричаме веригата „Диамантено копче“. Да, аз съм онзи, който открадна копчетата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.